

om, at Præsten ligesom hidtil er født Medlem af Raadet, men fremtidig ikke født Formand, saaledes at Menighedsraadene fremtidig selv vælge deres Formand, hvilket jo sikkert i det overvejende Antal Tilfælde betyder, at det bliver Præsten, som bliver valgt. Derom kan der vel ikke være Tvivl, at i og for sig vil Præstens Stilling som Formand for Menighedsraadet blive ham mere tiltalende, naar han sidder som den valgte Formand og ikke som nu som den selvskrevne. Jeg tror, at de fleste Præster ville samstemme i denne Betragtning. I øvrigt tillægger den nu gældende Lov ikke Formanden nogen særlig Myndighed. Formanden bestemmer efter § 9, naar Raadet skal samles, men samtidig kunne ogsaa to af Raadets Medlemmer forlange sammenkaldt et Møde og fastsætte Forhandlingsgenstandene for et saadant. Det har jo saaledes ikke stor Vægt med Hensyn til Magt og Myndighed, hvem der er Formand i Raadet; men det maa jo anses som naturligt, at Menighedsraadet ligesom andre lignende Forsamlinger selv vælger sin Formand.

Den anden Ændring, paa hvilken Hovedvægten vil blive lagt, men som reelt er ringe, er en Ændring, som er foretagen i § 18, sidste Stykke, af Loven af 1903. Dette Stykke lyder i sin oprindelige Skikkelse saaledes:

„Endvidere kan Menighedsraadets Betænkning indhentes angaaende Spørgsmaal om Præsteembeders Genbesættelse efter indtraadt Vakance, om Præstegaardes Flytning, om Bortsalg af hele Præstegaardsavlingen eller større Dele af den, om Opførelse af nye Præstegaardsbygninger saavel som angaaende andre Spørgsmaal, der i væsentlig Grad vedrøre Præsteembedets Økonomi.“

Her er Ordet „kan“ ændret til „skal“. Medens det altsaa nu i alt Fald formelt er overladt til Ministeriet, om det vil indhente Menighedsraadets Betænkning om de nævnte Forhold, gaar Ændringen ud paa, at en saadan Betænkning *skal* indhentes. For at bedømme Omfanget af denne Ændring maa man naturligvis se paa den gældende Praksis; se paa, hvad Ordene „kan indhentes“ faktisk betyde nu, og her er jo Sagen den, som alle bekendt, at siden Menighedsraadslovens Ikrafttræden er en saadan Betænkning altid indhentet, saa vel naar der var Tale om en Besættelse af Præsteembeder som i de øvrige i Paragraffen omtalte Forhold, Præstegaardes Bortsalg osv. I Praksis er siden 1. Januar 1904, da Loven om Menighedsraad traadte

i Kraft — og med Hensyn til Genbesættelse af Præsteembeder er det jo en ofte forekommende Praksis, idet der er godt og vel en Præsteudnævnelse om Ugen eller egentlig noget mere —, Adgangen til at kunne indhente Betænkning fra Menighedsraadet altid benyttet. Formen er nu den, at ved Embedsledighed indgiver Menighedsraadet et Andragende til Ministeriet om at faa Adgang til at udtale sig om de kvalificerede Ansøgere, hvilket Ønske Provsten og derefter Biskoppen ufravigelig paategne, og ufravigelig altid have paategnet, deres anbefaling, og selvfølgelig vil det samme ske i ganske samme Forhold i Fremtiden. Det vilde vist være utænkeligt, om en Biskop nu forandrede den Praksis, han hidtil ufravigelig har fulgt, og gav sig til at fraraade Ministeriet at efterkomme et Andragende, som han hidtil ufravigelig altid har anbefalet, og det vilde vel ogsaa være ret utænkeligt, om en Kirkeminister vilde ophøre at indhente Raadets Betænkning og skyde sig ind under, at Loven kun siger, at han *kan* gøre det, men ikke, at han *skal*. Faktisk betyder denne Forandring kun det ene, at Menighedsraadene ikke mere behøve at indsende et Andragende om at maatte afgive Betænkning, et Andragende, der, som jeg nævnte, ufravigelig anbefales af Provsten og Biskoppen og efterkommes af Ministeren. Denne lille Ændring gør Lovens Ordlyd overensstemmende med det virkelige Forhold og jo sikkert ogsaa i Overensstemmelse med, hvad man ved Lovens Vedtagelse overhovedet forudsatte, at Ordet „kan“ vilde komme til at betyde.

En tredje Ændring angaar Kirkeinspektionens Medlemmer ved Købstædernes Kirker. Disse ere nu selvskrevne Medlemmer af Købstædernes Menighedsraad. Disse Kirkeinspektioner bestaa, som bekendt, i Købstæderne foruden af Præsten, der jo er Medlem af Menighedsraadet, af Borgmesteren og af et af Byraadet af dets Midte valgt Medlem, og de skulle varetage Kirkens økonomiske Forhold. Deres Medlemmer skulle efter den gældende Lov ikke afgive det højtidelige Løfte, som Raadets valgte Medlemmer skulle afgive, og staa i det hele taget udenfor de Forudsætninger, efter hvilke Menighedsraadets Medlemmer vælges. Den vedtagne Ændring gaar ud paa, at disse selvskrevne Medlemmer udgaa, hvorefter Bestemmelserne for Menighedsraadene i Købstadsog og Landsogne blive ens og derfor i den nye Redaktion ere sammendragte i en enkelt Paragraf.